

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

بهرام رحمانی
۰۶ سپتمبر ۲۰۱۸

شعار امروز ما «پیش به سوی تشکیل شوراهاست»!

موج تازه‌ای از اعتراضات کارگری ایران را فراگرفته است و در این اعتراضات، علاوه بر خواست مطالبات، بحث‌های پایه‌ای و مهمی همچون تشکیل شوراهای مستقل نیز مطرح شده است. این در حالی‌ست که برخی سازمان‌ها و فعالان سیاسی سوسیالیست به‌طور غیرمنطقی، بر این عقیده‌اند که شوراهای محصول انقلاب است و پیش از انقلاب، شورا ساخته نمی‌شود. اما اکنون کارگران مجتمع صنعتی و کارگران نیشکر هفت‌تپه، کارگران راه‌آهن و... به تشکیل شوراهای تأکید می‌ورزند.

کارگران گروه ملی صنعتی فولاد اهواز طی فراخوانی که شب یکشنبه ۲۸ مرداد [اسد] انتشار یافت، اعلام کردند: «کجای دنیا رسم چنین است که برای دزدی‌ها و اختلاس‌ها هزار هزار میلیارد از خزانه مملکت خارج شود و صدائی از کسی در نیاید ولی برای احیای این شرکت نتوان بودجه و مواد اولیه‌ای تهیه نمود.» نزدیک به ۴ هزار کارگر گروه ملی، ۵ ماه دست‌مزد و حق بیمه خود را دریافت نکرده‌اند. کارگران گروه ملی فولاد اهواز بر ایجاد شورای مستقل کارگری تأکید ورزیده و برای آن تلاش می‌کنند.

صبح روز ۴ شهریور ماه [سنبله]، کارگران گروه ملی فولاد اهواز در مقابل استانداری تجمع کردند و با شعارهای «استاندار بی‌عرضه، استعفاء، استعفاء»، «وعده وعید نمی‌خواهیم حقوق و تولید می‌خواهیم»، «استاندار، فرماندار، بی‌عرضه و بی‌خیال» و... دست به اعتراض زدند. پس از این تجمع، کارگران تا میدان فلسطین راهپیمائی کرده و با سردادن همین شعارها، کل حکومت غارتگر و ستمگر و تبهکار حاکم را به مبارزه طلبیده خواهان تحقق فوری خواست‌هایشان شدند.

همچنین روز ۴ شهریور ماه، همزمان با حرکت اعتراضی کارگر فولاد اهواز، کارگران نیشکر هفت‌تپه نیز برای چندمین بار در مقابل استانداری تجمع کردند. خواسته‌های اعتراضی این کارگران، در دوازده مورد توسط نمایندگان شورای آن‌ها اعلام شده است. متوقف کردن فروش زمین‌های مجتمع، تأمین امنیت شغلی کارگران، تبدیل قراردادهای پیمانی به دائم، پرداخت فوری ۳ ماه دست‌مزد معوقه، بازگشت به کار کارگران اخراجی، پایان دادن به امنیتی کردن فضای کارخانه، از جمله خواست‌های این کارگران است.

در تجمع روز سوم شهریور ماه، **اسماعیل بخشی** از نمایندگان شورای مستقل کارگران نیشکر هفت‌تپه، گزارشی از مذاکراتی که قرار بود در استانداری داشته باشند، داد. وی توضیح داد که به‌خاطر حضور **افشار** به‌عنوان یکی از کسانی که نقش کلیدی در نابسامانی وضع هفت‌تپه و مشکلات کارگران داشته است، حاضر به جلسه با مقامات مسؤول نشده و بعد از تهدید و جواب سربالای مقامات، محل را ترک کرده‌اند. در ادامه این گزارش، **اسماعیل بخشی** بار دیگر بر اهمیت ایجاد شوراهای کارگری تأکید کرد و گفت: «... با تشکیل شوراها در جامعه تکیه‌های به‌همه‌گونی‌ها تبدیل می‌شود. بحث و مذاکره در کشور جریان پیدا می‌کند و آن‌وقت زن و مرد، پیر و جوان، دارا و ندار، در مدیریت کشور نقش بازی می‌کنند. نه یک‌نفر. همه نقش بازی می‌کنند. دنبال یک «خوب» نباشید. شما خودتان از همه بهترید. اگر شوراهای مستقل مردمی و کارگری تشکیل بشود، در این کشور دیگر ما با این صحنه‌ها روبه‌رو نیستیم که یک مدیر راحت این‌طور به‌جامعه کارگری توهین بکند.» اعتصاب کارگران نیشکر هفت‌تپه به‌قدرت شورای مستقل آنان که تأسیس کرده‌اند و اتحاد و همبستگی همه بخش‌های آن با قدرت ادامه دارد.

بخشی، در نهایت به‌کارگران معترض گفت: «اعتصاب حق قانونی شماست. نقاب نزنید. آزاد و رها حق‌تان را فریاد بزنید.» اعتصاب کارگران نیشکر هفت‌تپه از شنبه ۲۷ مرداد [اسد] آغاز شده است. کارگران به‌واگذاری بخش‌های مجتمع به‌شرکت‌های مختلف، تعویق دستمزد و سایر مطالبات، راکد ماندن بازنشتگی حدود ۴۰۰ کارگر و تغییر نوع قراردادهای کار معترض‌اند.

هم‌چنین روز ۳ شهریور نزدیک به ۶۰۰ کارگر خطوط ابنیه فنی در نواحی ریلی جلفا، هادی‌شهر، مرند و عجب‌شیر در اعتراض به تعویق پرداخت ۳ ماه دستمزد به‌همراه چندین سال حق سنوات و قراردادهای موقت کاری در محوه کار خود دست به‌تجمعی اعتراضی زدند.

این اعتراضات، با فراخوان جدید شورای هماهنگی کارگران و کارکنان نگهداری خط و ابنیه فنی راه‌آهن بر پا شده است. دور نخست اعتراضات کارگران راه‌آهن از ۲۹ تیر ماه [سرطان] سال جاری شروع شد و تا ۱۷ مرداد ماه با پرداخت یک ماه از حقوق که مربوط به اردیبهشت ماه می‌شود، موقتاً خاتمه پیدا کرد. کارگران اعلام کرده‌اند که تا وقتی سه ماه طلب آن‌ها پرداخت نشود به اعتراضاتشان ادامه خواهند داد. اعتراضات سراسری کارگران راه‌آهن در یک سال اخیر، الگوی خوبی از اعتراضات سراسری در برابر همه کارگران قرار داده است.

در چنین شرایطی، تأکید نمایندگان کارگری بر تشکیل شوراهای مستقل، ناشی از یک نیاز مبارزاتی و ضرورت عملی است که در برابر همه فعالان و پیشروان جنبش کارگری و سایر جنبش‌های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی ایران قرار گرفته است. با ایجاد این شوراها و تشکلهای مستقل کارگری و مردمی است که می‌توانیم هم در مقابل تهدیدها و سرکوب‌های وحشیانه حکومت بایستیم و هم توازن قوای موجود را به‌نفع خود تغییر دهیم. آن‌هم در دوره‌ای که حکومت اسلامی در معرض بحران و فروپاشی قرار گرفته و جامعه ایران نیز در معرض خطرات مختلف است باید دست به‌کار شویم و فرصت را از دست ندهیم. تنها با تشکیل شوراها و مجامع و مجالس عمومی و مشارکت همگانی می‌توانیم هم حق و حقوق‌مان از سرمایه‌داران و حکومت حامی سرمایه بگیریم و هم حکومت را که در لبه پرتگاه قرار دارد به گورستان تاریخ پرتاب کنیم. مهم‌تر از همه، باید خودمان و جنبش‌ها و خلق‌هایمان را برای مدیریت جامعه در همه عرصه‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی، فرهنگی، دفاع عمومی و دیپلماسی آماده نماییم!

سازمان اداری شورا از نمایندگانی تشکیل می‌شود که توسط مجمع عمومی انتخاب می‌شوند. همه این نمایندگان کمیته اجرائی شورا، جلسه‌های شورا را اداره می‌کنند. آن‌ها به‌مجمع عمومی گزارش می‌دهند. بنابراین شورای پایه یک سازمانی است که در آن تصمیم‌گیری، سیاست‌گذاری و اجراء به‌طور سازمان‌دهی شده است.

در سطح بالاتر، شورای نمایندگان شوراهای قرار دارند. این شورا نیز کمیته اجرائی و مسئولین اداری خود را انتخاب می‌کند. نمایندگان شورای بالا، از مجمع عمومی شورای پائین انتخاب می‌شوند و توسط همین نهاد نیز قابل فراخواندن و تعویض هستند.

شبکه‌های مجامع عمومی، شبکه‌های تصمیم‌گیرنده، سیاست‌گذار هستند و شبکه‌های کمیته اجرائی، سازمان اداری جنبش شورائی سراسری را به‌وجود می‌آورند. در رأس این هرم شورای سراسری و کمیته اجرائی شورای سراسری قرار می‌گیرد.

به‌این ترتیب، سیستم شورائی امکانات بسیار وسیع‌تری را برای ایجاد یک اتحاد سیاسی وسیع در درون طبقه کارگر و سایر جنبش‌های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی به‌وجود می‌آورد.

یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های مهم و شاخص شورای پایه، اعمال دموکراسی مستقیم است. در واقع یکی از تفاوت‌های اساسی جنبش شورائی با جنبش‌های دیگر، وجود این دموکراسی مستقیم در سطوح مختلف است و همین است که آن را در اساس از انحرافات بوروکراتیکی مصون نگه می‌دارد.

جنبش شورائی، اساساً از پائین به‌بالا حرکت می‌کند. سازمان سراسری شوراهای حاصل اتحاد عملی شوراهای است. جنبش شورائی، تنها به‌عنوان جنبش شوراهای می‌تواند به‌وجود آید و از پائین به‌بالا ساخته می‌شود.

تمام این‌ها و مسایل متعدد دیگر، حاکی از این‌ست که سازمان‌یابی سراسری کارگران و سایر اقشار جامعه، باید از سطح محلی شروع شود. این سازمان‌یابی، باید از همان آغاز فعالیتش خصلت مردمی به‌خود بگیرد. در واقع شوراهای و یا مجالس عمومی خودگردان، خصلت عمومی دارند و به‌یک گرایشی محدود نمی‌گردند.

اگر در مرکز کارگری و یا آموزشی و غیره شوراهای محدود به‌کسانی است که در آن مراکز کار می‌کنند اما شوراهای محلات اقشار مختلف جامعه از زنان خانه‌دار، بازنشستگان، بیکاران، کارگران، زنان، دانش‌آموزان، دانشجویان، روزنامه‌نگاران، هنرمندان، نویسندگان، وکلا، فعالین تشکلهای مختلف دموکراتیک، پناجویان، مهاجرین و... را در برمی‌گیرد و همه در راستای اهداف شورا دموکراتیک شورا، تلاش می‌کنند. در شوراهای برای هیچ‌کسی و جریانی جایگاه ویژه‌ای وجود ندارد و همه برابرند و آزادانه رای می‌دهند و یا کاندید و انتخاب می‌شوند.

در شرایط کنونی تلاش برای ایجاد شوراهای مستقل کارگری، کارمندی، شورای مدارس، شورای دانشگاه‌ها، شورای قضات، شورای روزنامه‌نگاران، شورای پزشکان، شورای پرستاران، شورای مدافعان زیست محیطی، شوراهای زنان و...، یک امر ضروری است. چرا که بدون تشکلهای مستقل قوی مردمی، نه می‌توان مطالبات را بر حکومت اسلامی تحمیل کرد و نه سرنگونی آن را در دستور روز گذاشت. بنابراین، شوراهای محلات، ویژگی‌های خاص خود را دارند. به‌علاوه، یک کار مهم شورای محلات کنترل منطقه خود و رسیدگی به‌نیازها و خواسته‌های مردم و سازمان‌دهی مبارزات علیه حکومت است.

اما شوراهایی که امروز تشکیل می‌شوند بی‌تردید با شوراهای دوران انقلاب روسیه و حتی انقلاب ۵۷ مردم ایران، باید متفاوت باشند. به‌عبارتی دیگر، اعضای شوراهای مستقیمی خودشان در مجامع عمومی خود، تصمیم‌گیری می‌کنند؛ خودشان نیز برنامه‌هایشان پیش می‌برند؛ خودشان انقلاب می‌کنند و خودشان نیز جامعه را مدیریت می‌کنند. بنابراین، شوراهای قدرت سیاسی و اجتماعی را به‌هیچ فردی، جمعی، حزبی و دولتی واگذار نمی‌کنند. شوراهای در گذشته، سکوی ترقی احزاب به‌حاکمیت بوده‌اند اما این‌بار نباید شوراهای نقش دست دوم داشته باشند. شکی نیست که باید سازمان‌ها و احزاب سیاسی نیز در درون شوراهای و برای ارتقا و بالندگی خود فعالیت کنند. حتی آن‌ها می‌توانند کاندید نمایندگی شوراهای شوند. اما شوراهای دموکراتیک مردمی، نباید به‌هیچ سازمان و حزب و شخصیتی اجازه دهد که از بالای سر آن

تصمیم‌گیری و امر و نهی کند تا چه برسد دولت تشکیل دهد. امروزه بشر به‌حدی آگاه و با تجربه است که هیچ نیازی به‌دولت مافوق خود ندارد.

شوراها متکی بر مجمع عمومی، باید در مقیاس سراسری گسترش داده شود. سازمان سراسری شورایی اتحاد عملی شوراهای مختلف از کارخانه‌ها و ادارت و مراکز آموزشی گرفته تا محلات شهرها و روستاها را در برمی‌گیرد. شوراهای محلات در همین امروز نیز می‌توانند کنترل محله خود را به‌عهده گیرند و در مجامع عمومی خود بر سر شعارهای پیشنهادی توافق کنند و فراخوان تظاهرات و غیره بدهند. واقعا اگر امروز به‌تاسیس شوراها تاکید نورزیم و در این راستا، همه توان خود را به‌کار نیاندازیم شاید فردا دیر باشد!

*برگرفته از: کمون شماره ۱۳، نشریه پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران، سی و یکم اگست ۲۰۱۸